

Βγήκε λοιπόν το περιοδικό **Unfollow** με «αποκαλύψεις» αλλά «Documento», λίγο ως πολύ για να υποστηρίξει ότι τελικά ο Μαρινάκης (χρηματοδότης του περιοδικού **report** που έχει τον ίδιο πυρήνα συντελεστών με το **unfollow**), είναι αθώα περιστέρα στην υπόθεση του ναρκοπλοίου Noor1.

Είναι γνωστή και χιλιοφορεμένη η δήθεν σοφή λαϊκή φράση: **“μη δαγκώνεις το χέρι που σε ταΐζει»**. Κοντολογίς «βούλωστο!» ή ακόμη καλύτερα «γλείψε το αφεντικό σου» για να έχεις ψωμάκι!

Στον άγριο καπιταλισμό της εποχής μας ως γνωστό **δε διαλέγουμε εργοδότες**, ούτε πιστεύουμε ότι μπορούμε να ζήσουμε όλοι με εναλλακτικά ζαρζαβατικά στην ταρατσα μας. Έτσι βρεθήκαμε και θα βρεθούμε να δουλεύουμε σε κάθε λογής «καθαρούς» και «βρώμικους» εργοδότες, τα όρια μεταξύ των οποίων είναι όλο και πιο δυσδιάκριτα. Ποιος θα πει αλήθεια ότι είναι «καθαρά» τα ΕΛΠΕ ή η ΔΕΗ των θανατηφόρων «ατυχημάτων»;

Όταν όμως έχεις αποφασίσει να μη πας με τον **«κανόνα» της υποταγής** και θέλεις να δοκιμαστείς στον πραγματικό κόσμο, ε τότε είσαι ανά πάσα στιγμή έτοιμος να παλέψεις, να ρισκάρεις και τελικά **να διαλέγεις** ανάμεσα στην πολιτική και προσωπική αναξιοπρέπεια και τη ρήξη, με όλο το ρίσκο.

Και να διαλέγεις όχι ατομικά και στα μουλωχτά, αλλά όσο γίνεται δημόσια και συλλογικά. Όχι για να αποδείξεις πως «είσαι μάγκας και δε μασάς όπως οι άλλοι», αλλά αντίθετα για να αποδείξεις στην πράξη πως είσαι με τους «άλλους», τους «πολλούς», εκείνους που δεν έχουν φωνή σε ένα καπιταλιστικό καθεστώς που θέλει τους μισούς άνεργους και τους άλλους μισούς δουλοπάροικους, και όχι με τους «λίγους» που θεωρούν πως έχουν την ικανότητα να τη «βρίσκουν» σα χαμαιλέοντες με κάθε εργοδότη και με κάθε κατάσταση.

Πολύ περισσότερο, όταν γράφεις και φλυαρείς περί «ρήξης» και «λεβεντιάς» και τρέμεις μήπως και φας εσύ «ψωμί και ελιά» για ένα διάστημα, ε τότε γίνεσαι καταγέλαστος.

Και αυτό εδώ ακριβώς είναι το όριο, όχι ανάμεσα στον επαναστάτη κομμουνιστή και τον συντηρητικό δεξιό ή ακροδεξιό, αλλά ανάμεσα στον άνθρωπο που τολμά να κοιτάζει τους συναδέλφους του και τα παιδιά του στα μάτια και στους γνωστούς ακόκκαλους γυμνοσάλιαγκες που έχουν ως μόνο όπλο ακριβώς το σάλιο τους.

Τα παραπάνω ισχύουν χίλιες φορές περισσότερο όταν βρεθείς στην θέση να σε ταΐζει ένας εργοδότης με άμεσο πολιτικό ρόλο (όπως οι καναλάρχες). Εκεί πρέπει να είσαι πιο πονηреμένος και ΚΥΡΙΩΣ έτοιμος από καιρό να πάρεις το ρίσκο.

Αξίζει να υπερασπίσουμε αυτό το κριτήριο!

Αν μη τι άλλο το οφείλουμε:

- στους εκπαιδευτικούς που δε γίνονται αυτές τις μέρες διευθυντές διαχείρισης ενός διαλυμένου

μνημονιακού σχολείου,

- σε όσους απολύονται στο ιδιωτικό τομέα υπερασπίζοντας το δικαίωμα στην απεργία, στο συνδικαλισμό και στη διεκδίκηση,
- στους εργαζόμενους που δίνουν τη μάχη στους χώρους τους για τα εργατικά δικαιώματα και δεν διστάζουν ταυτόχρονα, με συναίσθηση των κινδύνων, να αποκαλύπτουν και να καταγγέλλουν το ρόλο του εργοδότη τους για τα εργασιακά και τα γενικότερα θέματα, αλλά και
- σε εκείνους οι οποίοι παρότι άνεργοι δεν πήγαν να βουτήξουν θεσούλες στο ΣΥΡΙΖΑ όταν τους πήραν τηλέφωνο.

Είναι προφανές ότι κάθε δημοσιογράφος ή εργαζόμενος που εργάζεται για ένα μέσο ενημέρωσης (εν προκειμένω το unfollow) ή εργοδότη, **δεν έχει και την ευθύνη** για ότι ο τελευταίος κάνει. Αντίθετα, τον τιμά το γεγονός ότι μέσα σε αυτό το περιβάλλον, διατηρεί τις αρχές του, την ανεξαρτησία γνώμης του και την αξιοπρέπειά του.

Είναι γνωστό επίσης πως το κάθε αφεντικό όταν δέχεται κάποια κριτική ή και δίκαιη χλεύη, επιχειρεί **να την παρουσιάσει ως επίθεση στους εργαζόμενους** στο “μαγαζί” του για να κρυφτεί πίσω από αυτούς.

Ούτε το ένα ούτε το άλλο όμως, μπορούν να οδηγήσουν στην αφωνία και στην αδιαφορία έναντι της επιχείρησης να λασπωθεί από καλοθελητές (ή και αφελείς) ο μαχητικός δημοσιογραφικός λόγος και η ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική αριστερά.